“Nou, dat was misschien niet onze mooiste landing ooit, maar ik moet toegeven dat ik liever in een berg mos terecht kom dan boven op een stekelige cactus,” mompelde Tom, terwijl hij overeind krabbelde en een paar blaadjes uit zijn haren plukte.

Flits rolde op zijn buik, schudde zijn kop en liet een klein beschaamd piepje horen, waarna Tom hem lachend over zijn neus aaide.

“Geeft niets, vriend. Zolang wij allebei nog niets mankeren, kunnen we later altijd nog oefenen op het netjes landen zonder onderweg het halve bos wakker te maken. ”

Wat Tom op dat moment nog niet wist, was dat hun nogal luidruchtige aankomst inderdaad de aandacht had getrokken van verschillende bewoners van het Magische Woud, die zich nu nieuwsgierig tussen de struiken en achter de dikke boomstammen verscholen.

Terwijl Tom zijn rugzak controleerde en ontdekte dat zijn boterham, zijn kleine zaklamp en het rode zakdoekje dat zijn moeder hem ooit gegeven had nog op hun plaats zaten, hoorde hij een zacht geritsel achter een struik met zilverkleurige bladeren.